

A megfutott pálya: KÉP

MOLNÁR EDIT FOTOGÁFIÁIRÓL*

Arcok faggatása? És aztán a kíváncsi mögéjük nézés? Titkok, pecsétek könnyed feltörése? Mi a titkuk, ha van egyáltalán az egyszeri és ismétелhetetlen halandó Istenkép-másoknak? Íróknak, festőknek, zenészeknek és egyszerű névteleneknek, akik arcukat adták a megállított pillanat tehetséggel áldott keretébe.

De a képek, a nagy idő rostájából élénk villanva, mindig Molnár Edit odaadó figyelmét, művészi alázatát is dicsérik. Jólismert, számontartott fotográfia-évek ezek, amelyek most másképpen újak, ebben a szerkesztésben, s a kényes fragmentáltság okán is különös hangsúllyal és művészi erővel egy teljes, megfutott pálya ívét mutatják.

Mégis mintha most másképp üzennének. Már csak azért is, mert ama mennyei kávéház, presszó, szolid „korcsmahivatal” vagy a kockás abroszú, felhőszerű kerthelyiség asztalainál már jószerivel nem akad üres székek, mondják a híres-neves delikvenszek, mondják valahogy így: „*Lám, ez a vékonyka, szép lány addig-addig leste a pillanatot, amíg kikönyörögte a legjobb hunyorításunkat, mosolyunkat, gondráncolta arcunkat, tépelődő, meditáló valónkat, esendőségünket. Hogy vagyunk most ott valahányan, s vagyunk szép könyveiben, ahol a képeket dúsítva, olykor megsimogatva szeretetével, mesél is rólunk, irodalomtörténeteknél élvezetesebb stílusban, bizony nagy a mi szerencsénk. Ti is, akik még a lenti földet tapossátok, igyekezzetek a szeme- és vakuja villanása elé kerülni, mert ha églakók lesztok, csak így maradtok örök Arcok. Az ő szemei előtt elvonuló ritka sereglésből kiemelve, abban a kegyelmi állapotban, amikor az esendőség és méltó büszkeség, zárkózottság és kitárulkozás pillanatai megörökíthetők.*”

Molnár Editet boldog, kiválasztott művésznek gondolhatom, ha a képek alanyai (és ritkábban élettelen, ám mégis élettel teli tárgyai, enteriőrjei, már gazdátlan, üres kongó műtermei) közelébe is a teremtő és megőrző Geniust képzelheti. Mert Kondor Béla kései, nagyszárnyú angyalai mindig arra röpködnek, amerre érdemes megállítani a világ mozgását egy ezüstösen suhogó majd elvillanó pillanatra...

Amerre Molnár Edit is régtől éles szemmel és nyitott lélekkel jár.

Nagy György

Vigadó Galéria 2000. május

* Molnár Edit *Emléktöredékek* c. gyűjteményes fotókiállítás *Katalógusának előszava*.